

בס"ד. השלמה לשיחת ש"פ האזינו, שבת שובה ה'תנשא.
— התוועדות א' —

בלתי מוגה

א. התוועדות זו היא (מפני סיבה) ההתוועדות הראשונה ברכים בשנה זו — התוועדות שמתקיימת ביום השבת, ושייכת גם לראש השנה (י"ט), כי, בקביעות שנה זו נכנסים מראש השנה ליום השבת, ובמילא, יש בה המעלות דר"ה ושבת ביחד, שיש בזה מה שאין בזה, וכשכאים בהמשך ובסמיכות זל"ז מוסיפים ומשפיעים זה על זה, כדלקמן.

ובהקדמה — שהשייכות דר"ה ושבת היא גם (ואדרבה, ביתר שאת) ביו"ט של ר"ה שחל להיות בשבת, אבל לאידך, ביו"ט של ר"ה שחל להיות בשבת עושים "הבדלה" בין קדושת שבת (יום א' דר"ה) לקדושת יו"ט (יום ב' דר"ה), שבזה מודגש החילוק שבין שבת לי"ט (כולל ר"ה); משא"כ כשהשייכות דר"ה ושבת היא באופן שמר"ה נכנסים ליום השבת — אין עושים הבדלה, אלא קידוש, כיון שבאים מקדושה קלה לקדושה חמורה, מקדושת יו"ט לקדושת שבת¹, ובמילא, מודגש יותר הקשר והשייכות וההשפעה ההדדית דר"ה (י"ט) ושבת.

המשך השיחה — נכלל בקונטרס משיחות ש"פ האזינו שבת שובה (התוועדות א' וב').

בס"ז, בהמבואר בסידור בענין אות אל"ף:

ובפרטיות יותר:

נוסף על הדוגמא הכללית מקול פשוט שנשמע בהברת אות אל"ף, "כמו א או הא, וכיוצא", מביא גם דוגמא מ"הברת אות אחר כמו גרפ", וממשיך לבאר, ש"אע"פ שנשמע הקול בהברת אות א' .. אין ההברה הזאת בשלימות אות האל"ף כמו שהוא בא באותיות הדיבור שכשצריך לדבר בדבור אות האל"ף בהכרח יאמר ג' אותיות שבו אל"ף למ"ד פ"א", היינו, שיש חילוק בין הברת האות א' סתם, או כשכאה בתיבה בצירוף כמה אותיות בתור תיבה, לגבי אמירתה בדיבור עם המילוי, אל"ף למ"ד פ"א.

ויש להעיר על ענין הדורש ביאור בנוגע לדוגמא אודות הברת אות אחר — מהו הטעם שנקט ג' האותיות ג' ד' פ' דוקא, ובפרט שצירופם יחד (גרפ) הו"ע דהיפך הברכה.

(1) שו"ע אדה"ז או"ח סו"ס תצא. וש"נ.

ויש לומר, שאות פ"א בג' האותיות גרפ קשורה עם אות פ"א דאות אל"ף (אל"ף למ"ד פ"א), שהרי, האות פ"א היא מהאותיות הכפולות, פ"א כפופה (פ), ופ"א ארוכה (ף), וע"פ מארז"ל² "חמש אותיות נכפלו (מנצפ"ך) וכולן לשון גאולה", יש לומר, שבאות אל"ף שסיימה באות כפולה נרמז העילוי דהפיכת הענינים הבלתי־רצויים דגלות (גדפ) לגאולה, כשם שע"י המשכת אות אל"ף (אלופו של עולם) מהפכים "גולה" ל"גאולה"³.

בס"י, הערה 123, במעלת שנה זו — תהא שנת אראנו נפלאות:

ויש להוסיף, שהענין ד"אראנו נפלאות" מודגש גם (ולכל לראש) בתורה (ככל הענינים שהתחלתם בתורה) — שלעתיד לבוא יהי לימוד התורה באופן של ראי'⁴.

ועפ"ז מתורצת השאלה במ"ש שלעתיד לבוא ילמד משיח צדקנו תורה את כל העם כולו⁵ — דלכאורה, האפשרות שמשיח צדקנו ילמד תורה את כל העם כולו היא שלא בדרך הטבע, והרי ידוע שכל עניני תורה ומצוות צריכים להיות בדרך הטבע דוקא⁶ — והמענה על זה, כאמור, שלימוד התורה ע"י משיח צדקנו יהי באופן של ראי'.

ויה"ר — והוא העיקר — שיקויים בפועל ממש ותיכף ומיד ממש, ביום הש"ק זה, בהמשך ובסמיכות לב' הימים דר"ה, ובלשון הכתוב⁷ "יחינו מימים ביום השלישי יקימנו ונחיי לפניו", דיש לומר, שרומזו גם על יום השלישי שלאחרי ב' ימים דר"ה, ובפרט בקביעות שנה זו שיום השלישי חל בשבת, מעין ודוגמת "יום⁸ שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"⁹ — נעשה בו קיום היעוד "ביום השלישי יקימנו ונחיי לפניו", ותיכף ומיד ממש.

* * *

ב. נוסף על האמור לעיל אודות השייכות דיום השבת לר"ה, ישנו גם ענינו המיוחד של שבת זה — שבת שבין ר"ה ליוהכ"פ:

השבת שבין ר"ה ליוהכ"פ נקרא בשם "שבת תשובה" — להיותו ב"עשרה ימים שבין ר"ה ליוהכ"כ", עשרת ימי תשובה, או בשם "שבת שובה"

לקידוש לבנה* (ראה לקו"ש ח"ה ע' 80. ושי"ג).

(7) הושע ו, ב.

(8) תמיד בסופה.

(9) לשלימות הענין — ראה שיחת צום גדלי' (נרחח) ס"ה.

(2) יל"ש ר"פ לך לך (רמז סד). ועוד.

(3) ראה ויק"ר ספ"ל ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג.

ובכ"מ.

(4) ראה לקו"ת צו יז, א ואילך. שער האמונה

פ"ס. ובכ"מ.

(5) רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב. לקו"ת ושער האמונה שם. ועוד.

(6) ועד שגם ההכנה למצוה צ"ל בדרך הטבע,

כידוע הסיפור עם רבינו הזקן בעת המאסר בנוגע

(* ולהעירמה שייכות קידוש לבנה לענין הגאולה — שהם עתידים להתחדש כמותה" (ברכת קידוש לבנה — סנהדרין מב. א). וההקדמה לזה — ירידת הגלות, ירידה צורך עלי', ע"ז ובדוגמת ענין המאסר.

– ע"ש ההפטורה שהתחלתה "שובה ישראל"¹⁰.

והענין בזה:

ידוע מ"ש בכתבי האריז"ל¹¹ שבין ר"ה ליוהכ"פ ישנם שבעה ימים רצופים הכוללים כל ימי השבוע, שבהם נעשה התיקון והשלימות דשבעת ימי השבוע דשנה שעברה: יום ראשון מתקן ומשלים כל ימי ראשון, יום שני כל ימי שני וכו', עד ליום השבת שמתקן ומשלים כל השבתות דכל השנה כולה.

ויש להוסיף, ששבעת הימים כוללים גם ההכנה לימי השבוע דכל השנה הבאה, ובמילא, יום השבת הוא גם הכנה לכל השבתות דשנה הבאה – ע"ד וכדוגמת חודש אלול, שנוסף על היותו חודש החשבון והתשובה על השנה שעברה, ה"ה גם חודש ההכנה לשנה הבאה, ודוגמתו גם בנוגע לעשרה ימים מר"ה עד יוהכ"פ, שנכללים בד' יודי"ן שבסופי-תיבות "אני לדודי ודודי לי"¹² (ר"ת אלול)¹³.

וענין זה נעשה ע"י העבודה המיוחדת דיום השבת – המודגשת בהפטורה:

"שובה ישראל עד ה' אלקיך"¹⁴ – כמבואר בדרושי חסידות¹⁵ שקאי על שלימות התשובה, כולל גם הדיוק "עד ה' אלקיך" (ולא "לה' אלקיך") – בחי' "עד", ובזה גופא – עד ועד בכלל, ועד ולא עד בכלל.

וממשיך בכתוב "כי כשלת בעוניך" – שאין הכוונה לעון כפשוטו ח"ו (שבדאי נתתקן כבר ע"י עבודת התשובה דחודש אלול), כי אם, עון מלשון עיוות ועיקום, מצד החסרון בשלימות העבודה.

ומסיים בהמשך הכתובים "ונשלמה פרים שפתינו"¹⁶ – שבזה מודגשת מעלת התשובה שגדולה יותר מכל הקרבנות.

ומזה מובן שכאשר נמצאים ביום השבת שכולל הן השבתות דשנה שעברה והן השבתות דשנה הבאה, צריך כאו"א להשתדל ולהוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני העבודה דיום השבת, כולל גם קבלת החלטת טובות בנוגע לעבודה בכל ימי השבוע, בכל עניני העבודה דתורה עבודה וגמ"ח¹⁷, שע"ז ניתוסף בעבודה דכל השנה כולה.

10) ראה לקו"ש חי"ד ע' 144 הערה 9. וש"ג.

11) פע"ח שער תפלות ר"ה ספ"ז. ועוד.

12) שה"ש ו, ג. וראה ב"ח או"ח ר"ס תקפא

(ד"ה והעבירו).

13) ולהעיר, שהשייכות ל"אני לדודי ודודי לי"

מודגשת ביותר ביום השבת – כי, העבודה דיום

השבת אינה אלא "מלאכת שמים" (משא"כ יו"ט

שמותר במלאכת אוכל נפש), שזהו תוכן הענין

ד"אני לדודי ודודי לי".

14) הושע יד, ב.

15) לקו"ת דרושי ש"ש סד, ב ואילך. המשך

תריס"ו ע' זי ואילך. ועוד.

16) שם, ג.

17) כולל גם צדקה בשבת – ע"י הכנסת

אורחים בסבר פנים יפות, וכיו"ב.

ועוד והוא העיקר – שע"ז ממהרים ומזרזים עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז תהי' גם עבודת הקרבנות בפועל ממש (נוסף על הענין ד"ונשלמה פרים שפתינו"), כביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני כוננו ידיך"¹⁸, ותיכף ומיד ממש.

* * *

ג. [הביאור בפרשת השבוע נכלל בקונטרס הנ"ל. ואח"כ אמר:]

כרגיל – יעלו אלה שהכינו קנקני משקה המשמח עבור התועדויות ומסיבות בקשר לפעולות טובות בעניני יהדות תורה ומצוותי, ויכריזו פרטי הדברים, ומהם יראו וכן יעשו.

ויה"ר והוא העיקר – שפעולות אלה (כולל גם ההחלטות טובות) ימהרו ויזרזו עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כפס"ד הרמב"ם¹⁹ "לעולם יראה אדם עצמו . . וכן כל העולם כאילו חציו זכאי וחציו חייב"²⁰ . . עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – כן תהי' לנו תיכף ומיד ממש.

[לאחרי חלוקת המשקה – הורה כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "שיבנה בית המקדש". אח"כ התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "ניעט ניעט ניקאווא". ואח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה].

(20) אף שלכאורה תמוה ביותר איך יתכן שלאחרי כל העבודה במשך כל הדורות עדיין נמצאים במעמד ומצב ד"חציו זכאי וחציו חייב".

(18) בשלח טו, יז.
(19) הל' תשובה פ"ג ה"ד.